

kunne fremføres for, hvilken overordentlig stor Betydning det vilde kunne faa at indføre et saadant Lægetilsyn i Skolerne. Jeg vil bede ærede Medlemmer af dette Ting om at læse Bilagene Nr. 5 og 7 til Betænkningen, som virkelig give ganske fortræffelige Grunde for at indføre et saadant Lægetilsyn og Tilsyn med Børnenes Tænder. Det Argument, som særlig er bragt i Marken mod at indføre et saadant Lægetilsyn, er Ansvar: Forældrenes Ansvar maa man ikke tage bort. Det er et Argument, der er brugt saa tidt og er meget forslidt; man fører det i Marken, hver Gang man ikke kan finde paa andre Argumenter. Vi have i Forbindelse med denne Sag drøftet Spørgsmaalet om Religionens Stilling i Skolen, men der taler man ikke om Forældrenes Ansvar. Vi Socialdemokrater have ønsket — det er vort almindelige Standpunkt i Skolespørgsmaal —, at naar det drejer sig om Religionen, skulde Ansvarret helt og fuldt lægges paa Forældrene, og man skulde synes, at hvis der var noget Omraade, hvor det netop var rigtigt at lægge Ansvarret paa Forældrene, saa var det, naar det drejede sig om Religionen. Men her siger man fra deres Side, som have Magten til at give deres Anskuelser Lovs Form: Nej, her er det Skolens, det offentliges Sag at have Ansvarret, her tage vi Ansvarret bort fra Forældrene. Man er endogsaa betænkelig ved, at Forældre, som ikke ønske, at deres Børn skulde deltage i Religionsundervisningen, faa Ret til at unddrage dem den; man er betænkelig ved, at der kommer en Bestemmelse ind i Lovforslaget om, paa hvilken Tid af Dagen Religionsundervisningen skal lægges i Skolen for at gøre det lettere for Forældrene at have Indflydelse i denne Sag. Her er man, som sagt, ængstelig ved at lægge Ansvarret paa Forældrene, og man forlanger, at Skolen skal have det; her nærer man Betæneligheder, endskønt jeg synes, at der i dette Spørgsmaal var meget meget mindre Anledning til at nære Betæneligheder med Hensyn til Forældrenes Ansvar end i Spørgsmaalet om Tilsyn med Børnenes Sundhed fra en Læges og Børnenes Tænder fra en Tandlæges Side. Det er min Tro, at hvis vi fik gennemført et Lægetilsyn og et Tilsyn med Børnenes Tænder, vilde mange af de Udgifter, vi nu maa afholde f. Eks. til Sanatorieophold, Hospitaler o. s. v., Udgifter til Helbredelse af syge Mennesker, som nu tyngte baade paa Kommune og Stat, kunne

spares, fordi Sygdomsspiren var tagen bort, fordi man havde forebygget Sygdommen i Tide, allerede i Barneaarene. Det kan heller ikke nytte at tale om Forældrenes Ansvar i denne Forbindelse, thi gennemgaaende føles Ansvarret jo ikke paa den Maade, at Forældrene mene, at det er nødvendigt, at de have et aarligt eller jævnlige Lægetilsyn med deres Børn. Det er ikke almindeligt i de bredere Lag af Befolkningen, og jeg tror heller ikke, det er almindeligt i de mere stillede Dele deraf. Jeg tror derfor, vel er ganske urigtigt her at tale om at tage Forældrenes Ansvar bort, da det er et Ansvar, som Forældrene i Øjeblikket ikke almindeligt føle, og hvis vi ikke faa dette Lægetilsyn og Tilsyn med Børnenes Tænder ind i Skolerne, vil det i Virkeligheden mangle. Jeg vil sige, at hvis vi Socialdemokrater ikke kunne faa gennemført det Forslag, som vi have stillet, ville vi stemme for det Forslag, der er stillet af det radikale Venstre om, at de Kommuner, der indføre et saadant Lægetilsyn og et saadant Tilsyn med Børnenes Tænder, kunne faa noget Tilskud til de Udgifter, der følge dermed.

Til Slut skal jeg blot gøre en ganske lille Bemærkning til den højtærede Kultusminister. Han mente, at vi, naar vi gik med til Ændringsforslag Nr. 92 om, at de Børn, der undervises i Hjemmet, skulde møde og aflægge Prøve paa, at de ere tilstrækkelig underviste, og gik med til Bestemmelsen heri vedrørende deres Undervisning i Religion, stred det imod det Ændringsforslag, vi havde stillet, og som den højtærede Kultusminister omtalte en Del. Maa jeg dertil sige, at det Punkt af Ændringsforslag Nr. 92, som handler om Børnenes Undervisning i Religion, have vi Socialdemokrater i Udvalget drøftet indbyrdes; men vi mente, at det var ikke det afgørende i dette Ændringsforslag; det afgørende var, at Børn, der undervises i Hjemmet, skulde aflægge en Prøve, og hvis man i øvrigt her ved anden Behandling enedes om en Opfattelse, der gik i Retning af vor Opfattelse af Religionens Stilling i Skolen, kom vi sikkert nemt ud over dette lille Punkt i Ændringsforslaget. Jeg opfattede det derfor ogsaa nærmest, som om Ministeren havde lidt Vanskelighed ved at finde gode Argumenter mod Ændringsforslaget om, at Religionsundervisningen skulde foregaa i den sidste eller den første Time, saa Forældrene kunne være frit stillede, og naar man har lidt